

George ANCA

MANTRA EMINESCU (2) – BAUDELAIRE ȘI POEZII ROMÂNI -INDOEMINESCOLOGY

Baudelaire și poezii români

Nu înțelegerea poeziei moderne, cât acceptarea ei prelungeste indecizia, obscurizează prin polemici răsunătoare consensul, sacrifică opțiuni. Ibrăileanu, omologând, peste idiosincrazie, mesajul lui Baudelaire celui al lui Eminescu, în același timp îl implică pe Schopenhauer, dar aruncă și o punte critică necesară pentru viitor.

*

Se reține azi cu mirare – dar fără mirare recomandă Călinescu să credem că și Mihai Eminescu ar fi citit Les Fleurs du Mal – publicarea, accidentală după cei mai mulți, a primelor traduceri din Baudelaire sub semnătura lui Vasile Pogor, în numărul 3 al Convorbirilor literare din 1870. Pentru gustul și detașarea ironică a traducătorului – ca să nu o discutăm pe cea poetică – ilustrativă este replica acestuia în legătură cu înființarea Convorbirilor, comparabilă cu cea a lui Verlaine despre “decadisme”: “Poate o denumire potrivită ar fi Convorbiri literare, spune Iacob Negruzzi; Bravo, răspunde Pogor de departe: Convorbiri literare nu zice nimic. Cela n'engage a rien! Admis!”

*

Mihai Eminescu traducând proză de Edgar Poe prin intermediul lui Charles Baudelaire, iată o situație care, dincolo de hazardul acesteia în aceea ce-i privește pe fiecare din cei trei, vorbește de la sine ca o presimțire.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

*

Idiosincrazia poetului latin – față de o țară copleșitoare ca natura însăși, templu altfel celebrat ca stare și celebrator al unei discrete și mesianice vocații, cu, mai presus decât originalitate, unicitate sintetică de izvor ca plâns la naștere - “Apele plâng clar izvorând din fântâne” (Eminescu).

*

Pătrunderea în “uitarea românească” și rostirea filosofică, la Constantin Noica, este prospectivă, “întru” căutarea unui Eminescu al filosofiei românești. Istoricii și criticii acoperă orizontul retrospectiv.

*

Apollo, Hyperion, Orfeu vin prin opera ovidiană să-l inspire pe Eminescu, viziunea lui, înainte de a se regăsi în sine, trecând prin arcele providențiale ale antichității originare.

*

O lectură-corespondență, ori una-univers al răului, -templu etc. se vor resimți de obsesia versului, vor atinge rădăcinile de tropar al sonorităților eminesciene. Obligat la un cult ancestral, auzul se înlănțuie de ecouri înconjurate de liniști adânci.

*

Să citești pe Eminescu fără a te gândi la Eminescu nu e un semn că te-ai gândit la Baudelaire, într-o ipostază fluidă, de corespondență luciferică a stărilor, a cauzelor și efectelor lirismului,

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

poate ale versului. Ochiul cititor se solidarizează cu versul, cu coloanele iambului, cadențându-se pentru primirea armoniilor de substanță, cântului străbătător abisurilor, dar și pentru primirea pierderii de sine consimțite, a căutării în întâlnire, sursă de ecouri. Reîncarnarea eului liric se abandonează, cititorul, modest deodată, caută un alt cititor: dualitatea cheamă o unitate superioară a doi cititori și doi autori ce trec unul în locul altuia, care nu e nimeni, n-a fost și s-a poetizat. Gândul la poet schimbat pe cel la poezie dă sentimentul unui păcat.

O lectură paralelă: Correspondences / Veneția. Un sonet doctrină, unul-trenos. O geneză secundă, o stingere trecută. Substantivul afirmației estetice – La Nature, verbul sepulcral absolut: “S-a stins”, dar și aceste forme de început vor corespunde, atât natura cât și stingerea reunificând epic geneza dintâi prin amintirea muzicii străjuite de templu și viață:

La Nature est un temple ou de vivants pilliers

Laissent parfois sortir de confuses paroles...

S-a stins viața falnicei Veneții,

N-auzi cântări, nu vezi lumini de baluri.

Ascensiunea corespondenței subțiază – coborând-o în infinită tristețe – coloana ființei duse a cetății venete, vestită sibilin din înecuri unde pădurile nu-și mai trimit simboluri.

Începutul prin cuvinte se încheie prin parfumuri, care cântă dintr-o parte, paradisiacă, răspunde în reducția bizantino-venetă: “Miresei dulci i-ar da suflarea vieții”; nu-s și n-au fost parcă acei “vivantes pilliers”, nici omul, ci Okeanos, și nici templul, surpat acum, ci preotul, care a fost templul, sau numele templului supraviețuind să anunțe reîntoarcerea morții sau zădărnicia morții prin viață. O sugestie irumpe în tonalitatea celor mai lungi ecouri din depărtări metafizice:

Il est des parfums frais, comme des chairs d'enfants

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

Nu-nvie morții – e-n zadar copile!

*

Corepondența eminesciană exprimă un paradis ce se comunică numai sieși, cele ale lui Baudelaire sunt pornite din mijlocul infernului suprem. O cale apofatică, în spiritul armoniilor eminesciene, răzbate spre metafizica răului baudelairiană. Excesul de puritate – când e vorba de “corespondență” în accepția armoniei poetice – se întâlnește cu unul de morbiditate, încât nu poezii pot sta aproape, ca fire, nici universurile, cât claritatea, definibilitatea lor.

*

Două lecturi care duc în altă parte opunând romantismul lui Eminescu clasicismului parnasian, formal, al lui Baudelaire, predestinarea modernă a celui de-al doilea, imobilitatea astrală a celui dintâi. Venind de la Baudelaire la Eminescu, îl uiți uiți pe unul sau nu-l sesizezi pe celălalt decât în termenii unei opoziții reciproc definitorii, ai unei descalificări critice: sistemele închegate în marginea uneia dintre cele două opere se ruinează cu zgomotul a cărui rezonanță trimite spre un comentariu necesar, nu neapărat unificator, nici teoretic, de negație a unei duble surse opuse. Crezi că-l știai pe Eminescu, ori că nu-l știai, că-l puteai afla ori nu pe Baudelaire, că îndreptarea către unul și altul, ori și către unul și către altul pot duce în neant, când descoperi o cale obișnuită, de lectură, de istorie citită, făcută, săvârșită – poate, e drept, și inventată, trasată peste utopie. Pe incompatibilitatea bănuită intuitiv și împăcată critic, pe romantismul decăzut sau decantizat, pe regăsirea printr-o corespondență ancestrală a armoniilor verbului înăscut se sprijină perspectiva învechirii prin înnoire spre nuanța cuprinsă sincer, convingător, eternității.

*

Eminescu nu mai este și cu atât mai puțin cei ce n-au fost fiind el, cei ce-au fost după el, prin el sau cu el, sau sub el, sunt nu prin ei ci prin cei care-i aștern peste Neființa reajunsă la început. Ei poate sunt străini, dar nu se strămoșesc din străinii de ei în aceiași străini de noi, în ei.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

*

Asocierea critică a lui Arghezi cu Eminescu își are replica în dezgustul celui dintâi pentru “asociații” comerciali postumi ai poetului. Aceasta capătă expresia discursivă chiar în studiul său eminescian care nu-i nici odă lirică în graiul coardelor, nici paterică, “poemă mistică”, așa cum sugerează că ar fi pretins subiectul, dacă nu s-ar fi pretat la condiția de pretext.

*

Studiul dedicat lui Eminescu reprezintă pentru Arghezi ceea ce reprezintă “Viața și opera lui Edgar Poe” pentru Baudelaire, inclusiv ca viziune estetică și complementară a personalităților, însă după aproape o sută de ani și, parcă anume, într-o ipostază de retrospectivă pioasă (“pioșenia noastră depășită”), merită să rectitorească fiorul poetic pe care un poet anume, unic și mare, l-a lăsat moștenire. Dacă poetul francez, teoretizând poezia, transcria fără semnele citării fraze din Poe, Arghezi va parafraza versuri proprii, sensul parafrizei atribuindu-i-l lui Eminescu (“Femeia lui Eminescu nu e niciodată soția, rămânând exclusiv amantă”, iar cunoscutul vers: “logodnică de-a pururi, soție niciodată” etc.). Am risca speculând că, de transcris, la rândul său Arghezi transcrie din Baudelaire idei critice. Totuși le vedem, originare și regenerate după lunga lor evoluție, apărând dintr-un unic și vast creuzet care este spiritul arghezian, într-o aparentă, revolută înstrăinare de sine: discursul de poetică.

*

Modernitatea, până la clasicismul ei, lasă să răsunе în poetica lui Arghezi hamletianul strigăt al lui Rimbaud de a fi modern. Proiectarea și reflectarea ei din lumea lui Eminescu îi gravează originalitatea românească, inexprimabilă. În mărturisirea poetică, Arghezi sugerează, insinuează, construiește, cu o naturalețe a apropierei de obiect care are aerul detașării, cu o volubilitate uitucă în fața imposibilului asumat. Eseul său ar fi cazanie, dacă nu s-ar pamfletiza spre a da viață unei stări, intermitente asemeni vulcanilor (dacă s-ar sfârși unde începuse), dacă s-ar dedubla într-o profesiune de credință. O individualitate pecetluită în sine, exteriorizându-se doar magnetic, călcându-și “pioșenia depășită”, orgoliul satisfăcut - se înfățișează autentic actul împărtășirii despre geneza și soarta poeziei în eternitate. O spovedanie lui Eminescu nu mai avea rezonanță în epocă. Eminescu însuși va fi cu atât mai auzit cu cât cel care vorbește despre el i se îndepărtează, spre a se apropia de ascultătorul de aici, cu mesajul, cu “traducerea” lui. Mărturisirea este simbolică, pioșenia noastră – depășită. Certitudinea mare este poezia, voința și împlinirea ei totală, de la inaccesibilul accident al

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

geniului la diletantism (“dragostea de a scrie e un început de talent”, nu numai o definiție eliadescă, dar și o conștiință specifică a condiției literaturii.

Caracterul de mărturisire eminesciană cheamă, în locul spiritului critic, spiritul poetic. Contemporanii geniului depun mărturie falsă.

Glose despre ahimsa

Până la un florilegiu din care n-ar lipsi Inorogul și oceanul lui Lucian Blaga – oricum ahimsa românească poate fi prefațată în absolut cu “Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” - sau Lumină lină de Tudor Arghezi, ne-am întoarce, atavic fie, la Eminescu, pe răspunsul verbal al unui editor: nonviolentă e Rugăciunea unui dac. Dar ahimsa finalului din Călin (Kali/dasa), sărbătorindu-se contrapunctic, nuntă interregn, în cosmos jain? Dar prefacerea, ca-n Ramayana lui Valmiki a durerii-soka în verset-sloka - “...greieri, șoareci,/ Cu ușor mărunțul mers,/ Readuc melancolia-mi,/ Iară ea se face vers” ? Valmiki iar (?): “O pasăre plutește cu aripi ostenite,/ Pe când a ei pereche nainte tot s-a dus/ C-un pâlcc întreg de păsări, pierzându-se-n apus.”/ Aruncă pe-a ei urmă priviri suferitoare,/ Nici rău nu-i pare-acuma, nici bine nu... ea moare,/ Visându-se-ntr-o clipă cu anii înapoi”. “Mai e-n tot universul o stea plină e pace,/ Netulburată vecinic de ură, de război”? “De-aceea te-ai retras tu, îi zice magu-atuncea,/ Să trăiești în asceze gândind la Dumnezeu,/ Bând apa mării-amară în negrele spelunce -/ Ca să domini în tine ispita, geniul rău”.

În teatru, dacă nu pe scenă – Decebal - Zalmoxe-Hristos – Rigveda:

Deși dușman, îți zic: Bine-ai venit!

Eu dușmanii mei nu-i urăsc... îi bat,

Dară învinși – eu îi iubesc /.../

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

Un singur lucru e mai bun ca viața,

Pentru că nu-i nimic, nimic chiar: moartea.

Ah, cum nu suntem pe atunci pe când

Nici ființă nu era, nici neființă,

Nici marea aerului, nu auzul,

Nimic cuprinzător, nimic cuprins,

Nu era moarte, nemurire nu

Și fără suflet răsufla în sine

Un ce unic ce poate nici n-a fost!

Dar vai! un sâmbure în acel caos,

Mișcându-se rebel, a nimicit

Eterna pace și de-atunci durere,

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

Numai durere este-n astă lume...

Unde e starea aceea unde zeii

Nu existau, nici oameni, nici pământ,

Pe când acea ființă ne-nțeasă

Nu-și aruncase umbrele în lume?

*

Astă-seară se joacă Noica

Dușyanta, Hyperion, Călin. Regia: personaje avatare. Vita, Vitanus. Leviathan-levitam. În mări,
în vis, în somn.

*

Vă aduceți aminte, dacă n-ar fi decât o prepoziție, s-ar putea spune că întru este un sistem de filosofie. Caz din cădere, cazanie. Când nu te vede nimeni, încă nu se cade să faci de nefăcutul. Goethe? Petrecere, cumpăt, întruchipare, mai ales împelițare și ba. Eminescu știe să vorbească filosofic și știe să vorbească românește.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

*

Jumătate din indienii Pima au diabet și 95 la sută din diabetici sunt supraponderali. O genă le permite să înmagazineze grăsime în vreme de belșug pentru a nu fi înfometați în timp de foamete. Ai întors spatele pustiei. Porc și cu Eminescu și cu Gib. Care și Gib în Donna Alba. Critic de paie luate în gură a ploaie de porc. Eu ziceam de Cioabă, tu de Pima, păi nu din americani vin, poate din Roboam. Gândiți-vă uneori și la mine. O cărticică de religiologie. Își autografiază cadavrul. Nu mai plecăm dintre casele astea cu ferestre-noi. S-o fi reîncarnat Rabindranath în careva din ei. Sau ei în ei. Profesor universitar din senin. Kamala Das la Islam, Tagore deconstruit de Șişir ca Eminescu de Mano. Eliade a scris și Gaudeamus și Maitreyi. Voi tot kosher pe la Epstein.

*

Vorbea intens, cu plăcere vag revoltată, nepremonitoriu, de n-o fi ascuns cu știință ce-l aștepta. Pomul libertății trebuie împrăștiat din când în când cu sângele patrioților și al tiranilor. Ar trebui o inchiziție. Timpul trece împotriva noastră. Eminescu însăși. Isus însăși. Slavi latinizați. Rar îngeri. Peregrinam printre ai noștri, ale noastre. Morți în marș. Oare unde o să ajungem? Nivelurile de apreciere se contrazic.

*

Prima oară l-am căutat la Institutul de Logică, pentru a-i comunica solicitarea lui George Alexe de a scrie la revista "Credința", în Detroit (îl cunoscusem pe teolog de la cumnatul său, arheologul Petre Diaconu, partener de șah). Nu mi-a răspuns, dar mi-a dat întâlnire la restaurantul "Izvorul Rece", a doua zi din luna următoare, unde am băut bere și am vorbit, cred, numai despre mine. Am făcut poate caz de cei doi ani, ultimii, de curs, Eminescu, apoi Creangă, al lui Călinescu, pe care l-am audiat, la înghesuială, de vizite la părintele Stăniloae, pe care reușisem pentru prima oară, ca ziarist de radio, să-l "dau" pe post și să recenzez Filocalia – aici, el a numit emfatic pe Pere Migne, cu 120 volume -, probabil și de lucrarea mea de licență ("de stat"), sigur caz de ce scriam, de poezie. Interogațiile sale, mai degrabă aspre, mă entuziasmau deja, încât curând aproape i-am reproșat, cum de nu mă pune, ca pe alții, discipoli ai săi, să învăț greacă și germană, pentru a-mi auzi, oarecum jenat că se întâlnește cu mine în paradis (ce să fac, am pus pe seama poeziei exceptarea, am și cântărit relația lui cu lirica, văzând într-un târziu în "campania" manuscriselor și hermeneutica "omului deplin" Eminescu un paralel cu Holderlin-Heidegger).

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

*

Normal, mi se părea autorul cel mai așteptat – după diminuarea interdicției din cauza lui Hegel - în librării, la concurență, subterană, cu scriitorii dominanți ai momentului. Întâlnirile au curs în fiecare 2 și 16 ale lunii, ani de zile, când numai el oferea mai ales cafea – în ultimul timp, la Nestor. Intrasem în atmosfera cărților noi, aveam impresia că începusem să fiu martor la zidirea unor construcții ideatice, de la rostire la întru, via Eminescu. Chiar și presocraticii sau Corydaleu îmi erau familiari prin auz și citit, măcar și din lămuriri la curiozități ca din întâmplare.

*

Portretul i-l văd, din profil, cu pipa stinsă (?) în gură, a la Eliade, către Athene Palace, prin fața statuii lui Eminescu. Altfel, spre încruntarea unui pastor dintr-un ordin propriu, luminată de logos mai degrabă rece.

*

Noica se autointilua, uneori, biograful, in spe, al lui Eliade. Am început-o (sau, o s-o încep?) Cine altcineva? Când am primit prima scrisoare de la Eliade, am dat fuga să i-o arăt, era și vărul său, medicul. De ce ți-a răspuns, nu ești aliatul nostru (înghețasem). De ce nu, a intervenit doctorul, e tânăr, n-avea când să-i fie aliat. Tot așa, când isprăvisem de redactat teza, și i-am rezumat-o, la Nestor, că, de fapt, este Baudelaire-Eminescu, m-a întors că de ce-mi trebuia ocolul Baudelaire ca să ajung la Eminescu. Probabil cum ajunsese el, mă gândeam.

*

Noica devenea încă o dată Lotul Noica, zilele cât a stat la noi Sergiu Al-George, Pe Chhatra Marg. Fusese închis în corp cu acest lot grup de eroică amintire spirituală, tot rug aprins, tot acatist.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

Filosofia trecuse din cartierele bucureștene la Păltiniș, jnana (cunoaștere) și abhijnana (recunoaștere/anagnorisis) mi se instalau în minte și în viață. Filosofia recunoașterii de la Hegel și Pascal la Ricoeur și Lyotard o trăisem aproape de Noica: măcar eu îl recunoșteam (în inimă), cum nu făcea societatea securiștilor ubicui. Și "recunoașterea" era de suplinit prin "mașină", prin inteligență. Numai pe Eminescu nu l-am lăsat, într-un târziu, pentru Kalidasa, cu a sa Abhijnana Shakuntalam/ Recunoașterea Sacuntalei (vezi Călin. File de poveste de Eminescu).

*

Noica s-a vrut bucurie, într-o ordo gaudii, cu Augustin-Rafail - "bucură-te și fă ce vrei", cu un personaj al lui D. H. Lawrence - "Nulla dies sine laetitia". "Ca pe o bucurie am simțit și ultimii ani de închisoare." Soka (durere) se face sloka (verset) la Valmiki, melancolia se face vers la Eminescu, filosofie la Noica. Bucurie (sukha) după durere (dukha) – Wulf is on an island, I on another (poem celt). Filosoful român și-a găsit moartea alergând după un șoarece, altfel, servitorul zeului elefant Ganesh, al cunoașterii. Poetul tamil Subramanian Bharati fu ucis în templu de elefantul căruia i se închina, iar Gianni Rodari doborât în Africa, de alt elefant. Viața e jiva, jiva e Shiva, Shiva e jiva. "Fie-ți milă, Doamne, de cei care te-au omorât".

*

Durga blondă, eminesciană, în colonia bengaleză a Delhiului,

brună totuși în Shiva Mandir și Asur nemaiangrez, tot întunecat,

Kali, Kali, maha Kali, o, Durga, pumni de petale aruncate până la cele brațe ale dumnezeiței, Lakșmi și Ganeș în stânga, Saraswati cu un sitar și Kartikeya-Apollo,

focul din vas arzându-ne palmele de trei ori și ni le ducem unii după alții netezindu-ne părul și capetele, supraritual mamele la copii

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

*

Am trimis prietenului care vă vorbește o mioriță pentru un cangur. N-a comentat. A lăsat fabula darurilor să-și fie comunicare-cuminecare, totem la totem. Și nici măcar de împrumut. Nici rit de trecere. Iar noi locului ne ținem, vorba lui Eminescu. În fapt, limba interioară a lui Eminescu. Ne vedem în cuvinte, cum predica Noica, pe chiar vremea dictaturii comuniste

*

Când o întâlnisem pe Apară, cu zece ani în urmă, eram tot sub amenințare, pentru publicarea Doinei lui Eminescu – nu ieșeam din casă, îmi cerusem la vicecancelar demisia, nu mi se aprobase, până chiar am plecat, în 12 aprilie, (împlineam 40 de ani) – trăisem un semestru de (auto)terorizare – tot în jurnalele de atunci voi căuta (romanul Furnici albe?) Când îi explicam lui Radu de ce plecam de la Lodhi la Vinod, argumentasem că e o chestiune de viață și de moarte – ca să vezi.

*

Eu sunt în Academia Eminescu și Societatea Hafiz (convenită de Vinod cu iranienii, printre care și d-na Apară – pe mine m-a cam deranjat zelul lui oarecum diluat – dincolo de noblețea asocierii – pentru Eminescu, în ce mă privea: la Moscova, femeia pe care am întrebat-o de d-na Apară dacă a venit, nimic mai mult, mi-a și oferit, cu martore, un volum de Hafiz și mi-a citit public versete). N-aș publica jurnalul și numai pentru a nu expune aceste femei (cine s-ar fi așteptat la Iran, făcea Margaret alaltăieri).

*

Visi îmi arată scrisoarea confidențială a maurului că să scrie visi la iugisi să fie înlocuit românul teacher că face damage limbii române și rămânerea lui este incompatibilă și din cauza altor activități – aranjează să fiu într-o pușcărie aproape de București, ce mai. Visi, rezonabil, că

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

dacă am serviciu și la amba, plus Doina, a, e de-o sută de ani, păi să-mi văd de treabă. Masih, înainte: să vedem ce zice visi. După: take it easy.

INDOEMINESCOLOGY

Public Address to the President of India, H.E. Shanker Dayal Sharma,

at ceremony of Receiving Honorary Doctorate, Bucharest University

Your Excellency Mr. President of India, Sharmaji,

Your gracious meeting offered to Romanian specialists in Indian studies, mainly from Bucharest, here, it's a high honor, a stimulation and also a consolation. For it's a tragic issue of Stalinist-Communist dictatorship that best thinkers, Indologists included, were jailed. But riks and slokas from Vedas and Upanishads were still communicated by Morse alphabet.

We feel getting, at last, a free way to knowledge of Indian spirit and culture. Perhaps the moksha/salvation was the most appreciated quality of Indian spirit, together with Christian, Indian and universal dharma and shanti.

Mihai Eminescu, Romanian national poet, declared himself a Buddhist as an empowered Christian. During more than 15 years I had talks and letters about Mihai Eminescu, mainly in and from India, but also other continents; they make some personal and Indo-eminescological history in an epistolar novel I had honor to dedicate to your excellency, Mr. President of India, Dr. Sharma ji.

Kind of field researcher, I taught Romanian, between 1977-1984, at University of Delhi, while Prof. dr. Prabhu Dayal Vidyasagar was teaching Hindi at Bucharest University.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

My mother has just died before and so India became my mother – now it was no problem how good India was to me, but how good was I to her.

I am grateful to legions of people in India, from great writers and professors like Amrita Pritam, Ageya, Nagendra, R.C. Mehrotra, Gurbakhsh Singh – former vicechancellors of Delhi University – to my colleagues and students in the university.

Surely the exchange of teachers between universities is a must.

Suppose India and Romania would have their cultural centers in Delhi and in Bucharest respectively, smaller and in a way more cultural cities like Iași, Cluj, Timișoara, Râmnicu-Vâlcea, for Romania, and Bhopal, Bhubaneshwar, Chandigarh, Bangalore, Trivandrum for India may be taken in consideration.

Romanian-Indian Cultural Society, started recently, in 1993, beyond university and formal scientific research on Indology, is trying to gather interested people in different topics of Indian culture. Many young and gifted persons are eager to study Indian arts, dance and music, to be on scholarship in their dreamland.

We can only slightly open a door toward an endless realm.

Finally, I will dare to evoke a very special Indo-Romanian tradition dealing with human freedom and make a call for your judgment.

Early 1990's Romanian new press acknowledged both India's international support to political prisoners and their recognition to pundit Jawaharlal Nehru who provoked a visit of then UN Secretary General U Thant.

Dr. S. Radhakrishnan, when vice president of India, made shorter the sentence of poet Radu Gyr.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 18 June 2017 11:07

As a representative to UN International Association of Educators for World Peace, I request now, Mr. President of India, your high intervention that Mr. Ilie Ilașcu, parliamentarian, jailed in Tiraspol, for only guilt of being Romanian, to be liberated.